

Projekt z dnia 24 sierpnia 2017 r.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾**

z dnia.....

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne

Na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz. U. z 2017 r. poz. 1295) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne (Dz. U. poz. 459, z 2009 r. poz. 1303, z 2014 r. poz. 1901 oraz z 2017 r. poz. 1487) w § 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 w pkt 21 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 22 w brzmieniu:

„22) losie:

a) byki - od dnia 1 września do dnia 30 listopada,

b) kłępy i łoszaki - od dnia 1 października do dnia 31 grudnia

- na terenie województw kujawsko-pomorskiego, mazowieckiego i pomorskiego – na wschód od linii rzeki Wisły oraz na terenie województw lubelskiego, podlaskiego i warmińsko-mazurskiego.”;

2) uchyla się ust. 5.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

w porozumieniu:

MINISTER ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej - Środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. poz. 1904 i 2095).

**ZA ZGODNOŚĆ
POD WZGLĘDEM PRAWNYM,
LEGISLACYJNYM I REDAKCYJNYM**

Naczelnik Wydziału
Legislacji
Zastępca Dyrektora
Departamentu Prawnego
Maciej Macho
Anna Koziańska-Żywar

Wojciech Banaszak

Główny Specjalista ds. Leśnictwa
Rafał Nowicki
Dyrektor
Departamentu Leśnictwa
Jacek Krawczyk

UZASADNIENIE

Delegacja zawarta w art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz. U. z 2017 r. poz. 1295) zobowiązuje ministra właściwego do spraw środowiska do określenia w drodze rozporządzenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa oraz po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody i Polskiego Związku Łowieckiego, okresów polowań na zwierzęta łowne. Obecnie kwestie te reguluje rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne (Dz. U. poz. 459, z późn. zm.).

Celem nowelizacji powyższego rozporządzenia jest przywrócenie okresu polowań na łosie. Rozporządzeniem z dnia 10 kwietnia 2001 r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych oraz określenia okresów polowań na te zwierzęta (Dz. U. poz. 488), uchylającym rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 3 grudnia 1996 r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych oraz określenia okresów polowań na te zwierzęta (Dz. U. z 1997 r. poz. 5) Minister Środowiska, na wniosek samych myśliwych, ustanowił całoroczny okres ochronny na łosia (dalej: „moratorium”). Uzasadnieniem powyższego była konieczność ochrony i odbudowy populacji tego gatunku. Liczebność łosia malała bowiem nieprzerwanie od lat 90 ubiegłego wieku. W 1999 r. populacja osiągnęła swoje historyczne minimum w liczbie ok. 1,7 tys. osobników, co realnie zagrażało trwałości istnienia gatunku w Polsce. Od 2001 r. łos pozostaje jedynym gatunkiem zwierzyny objętym całoroczną ochroną.

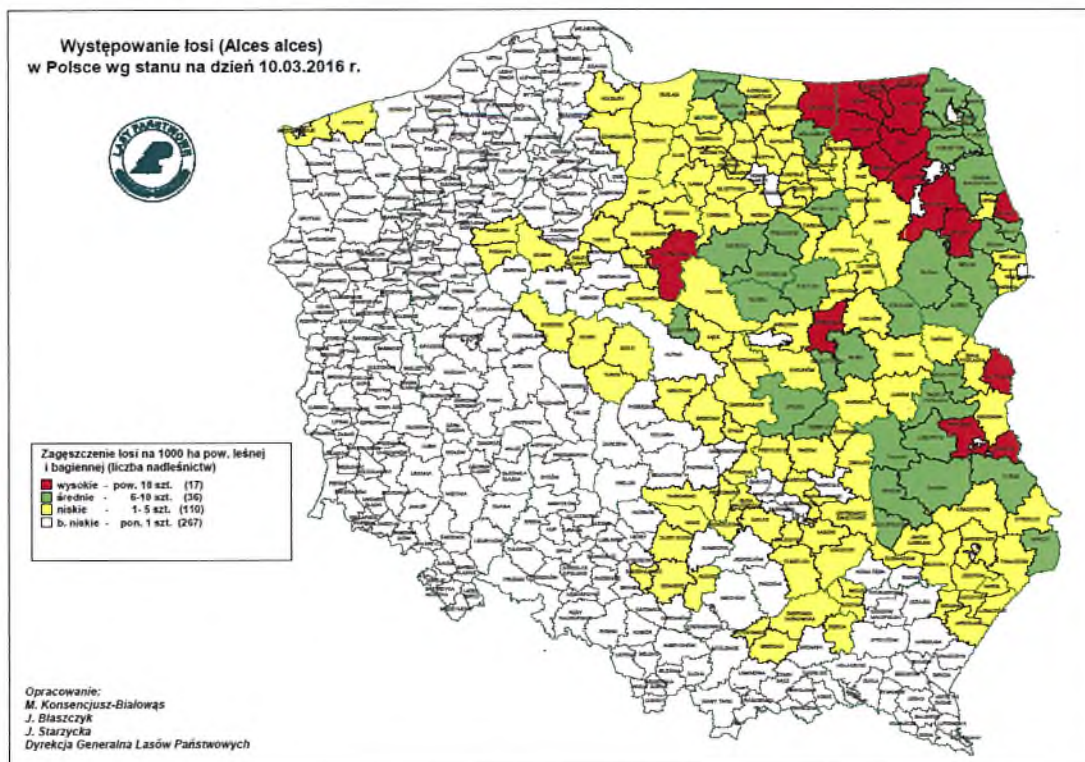
W 2003 r. Zakładowi Badania Ssaków Uniwersytetu Jagiellońskiego zlecona została praca badawcza mająca na celu m.in. analizę kształtowania populacji łosia w Polsce oraz określenie kierunków gospodarowania tą populacją. We wnioskach sprawozdania końcowego ww. ekspertyzy znalazła się m.in. konieczność przedłużenia obowiązywania moratorium na odstrzał łosia do 2008 r. Ponadto zarówno Polski Związek Łowiecki, jak i Państwowa Rada Ochrony Przyrody w latach 2007 i 2008, wypowiedali się negatywnie w odniesieniu do skrócenia czasu obowiązywania moratorium, czy wydania zezwoleń przez ministra właściwego do spraw środowiska na odstrzał łosi do celów badań naukowych, przynajmniej do czasu wykonania dokładniejszej inwentaryzacji łosia w Polsce.

W 2008 r. podjęto więc działania zmierzające do opracowania strategii gospodarowania populacją łosia w kraju. Jej wykonanie zlecono Uniwersytetowi w Białymstoku. Dnia

15 listopada 2011 r. została odebrana „Strategia ochrony i gospodarowania populacją łosia w Polsce” (dalej: „Strategia”). W podsumowaniu tego dokumentu stwierdza się, że moratorium spełniło pokładane w nim oczekiwania, a sytuacja populacji łosia jest bardzo dobra, mimo występowania tego gatunku na skraju jego zasięgu.

W niniejszej nowelizacji przyjęto okres polowań na łosie w terminach sprzed obowiązywania moratorium, czyli określonych w rozporządzeniu Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 3 grudnia 1996 r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych oraz określenia okresów polowań na te zwierzęta. W przypadku samców (byków) okres polowań obowiązywałby od 1 września do 30 listopada, a w przypadku samic oraz osobników młodych (klęp i łoszaków) od 1 października do 31 grudnia. Z punktu widzenia biologii gatunku jest to optymalne rozwiązanie, pozwalające jednocześnie zrealizować plan łowiecki.

Rozporządzenie wydawane na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie może określać okresy polowań na zwierzęta łowne również dla części terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Mając na uwadze, że zagęszczenia łosia, pozwalające na zarządzanie jego populacjami (minimum 5 osobników na 1000ha powierzchni leśnej i bagiennej) nie istnieją na całym obszarze kraju, proponuje się wprowadzenie okresów polowań na łosie jedynie na obszarach kilku województw (kujawsko-pomorskiego, mazowieckiego i pomorskiego – na wschód od linii rzeki Wisły oraz w całości lubelskiego, podlaskiego, warmińsko-mazurskiego), co zgodne jest z założeniami Strategii. Oczywiście jest, że populacja łosia nie jest rozmieszczona równomiernie i nawet na wskazanym powyżej obszarze występują tereny z niższym niż graniczne zagęszczeniem 5 osobników na 1000ha pow. leśnej i bagiennej pozwalającym na gospodarcze użytkowanie gatunku. Jednakże z uwagi na duży potencjał migracyjny gatunku określenie okresów polowań na poziomie województw jest najwłaściwsze. W ramach powiatu sytuacja mogłaby się zmieniać w trakcie roku gospodarczego. Nadleśnictwa z kolei nie są jednostką podziału administracyjnego kraju tylko wewnętrzną jednostką Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe. Delegacja do wydania niniejszego rozporządzenia nie pozwala na określenie innych dodatkowych warunków umożliwiających wykonywanie polowań, np. minimalnych zagęszczeń. Rozmieszczenie i zagęszczenie łosi w poszczególnych nadleśnictwach w kraju prezentuje poniższa grafika.

Przesłanki uzasadniające zniesienie moratorium są następujące:

- 1) odbudowanie populacji łosia w północnowschodniej i środkowowschodniej Polsce;
- 2) wzrost szkód wyrządzanych przez łosie w uprawach rolnych i leśnych;
- 3) wzrost zdarzeń komunikacyjnych z udziałem łosi;
- 4) prawdopodobieństwo wystąpienia przewlekłej choroby wyniszczającej (CWD).

Ad 1.

W czasie obowiązywania moratorium populacja odbudowała się i już w 2008 r. przekroczyła poziom z 1981 r., w którym to miała swoje historyczne maksimum na poziomie ok. 6,2 tys. osobników.

Obecnie liczebność populacji, zgodnie ze sprawozdawczością łowiecką, wynosi ok. 20 tys. osobników i jest to najwyższy w historii stan populacji. Po odebraniu wspomnianej Strategii Minister Środowiska zdecydował, że należy wykonać dodatkową inwentaryzację łosia w I kwartale 2012 r. w celu potwierdzenia stanu populacji wykazanego w tym dokumencie. Stan populacji oszacowano w wysokości do 16 tys. sztuk. Dane za 2011 r. wskazywały liczebność łosia do 10 tys. osobników. Inwentaryzacja została wykonana inną metodą niż dotychczas stosowana, dlatego wyniki nie mogły być w sposób bezpośredni

porównywalne z wynikami uzyskiwanymi przy zastosowaniu dotychczasowych metod. Z tego względu powołany został zespół ekspertów, który dokonał analizy wyników dodatkowej inwentaryzacji (6 osób: z Wydziałów Leśnych uczelni wyższych, Instytutu Ochrony Przyrody PAN, Uniwersytetu w Białymstoku oraz przedstawiciele PZŁ i Lasów Państwowych). Zastosowano zaproponowaną w Strategii metodę tzw. pędzeń próbnych, obejmując nią około 10% powierzchni obwodów łowieckich. Większość działań związanych z inwentaryzacją zostało przeprowadzonych w lutym 2012 r. W marcu 2013 r. została wykonana sprawdzająca inwentaryzacja łosia w 51 nadleśnictwach, w których stwierdzono jego obecność w ilości 5 i więcej osobników na 1000 ha. Wyniki potwierdziły wcześniejsze rozeznanie stanu populacji.

W 2014 r., gdy populacja liczyła, wg sprawozdawczości łowieckiej, ok. 15,5 tys. osobników, podjęto próbę zniesienia moratorium na łosie. Na wskutek protestów społecznych zainicjowanych przez niektóre organizacje pozarządowe proces legislacyjny został, decyzją ówczesnego Ministra Środowiska, zawieszony do czasu uzyskania wiarygodnych danych dotyczących liczebności łosia na terenie kraju. Inwentaryzacja łosia metodą pędzeń próbnych, zaproponowaną przez środowisko naukowe w Strategii, odbyła się w pierwszym kwartale 2015 r. w sześciu regionalnych dyrekcjach LP (w całości: lubelskiej, białostockiej, olsztyńskiej; oraz na terenie położonym na wschód od Wisły: warszawskiej, toruńskiej i gdańskiej). Akcja ta, na terenie Regionalnej Dyrekcji LP w Lublinie odbyła się na powierzchniach wytypowanych w operacie losowania, zgodnie z sugestiami podmiotów opiniujących projekt rozporządzenia. Pod koniec marca 2015 r. Ministerstwo Środowiska otrzymało od Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych wyniki liczenia łosia. Liczebność populacji oszacowano na ponad 28 tys. osobników. Jest to najwyższy stan od czasu prowadzenia monitoringu liczebności populacji tego gatunku.

Na spotkaniu podsumowującym inwentaryzację, które odbyło się w Ministerstwie Środowiska 2 czerwca 2015 r. ze środowiskiem naukowym, potwierdzono odbudowanie się populacji we wschodniej części kraju. Większość uczestników uznała za konieczne rozpoczęcie rozważnego gospodarowania populacją.

Ad 2.

Z niepodważalnym wzrostem liczebności populacji łosia wiąże się wzrost odszkodowań za szkody wyrządzone przez ten gatunek w uprawach rolnych i leśnych. W przypadku szkód w uprawach rolnych wysokość odszkodowań, jakie w 2016 r. wypłacił

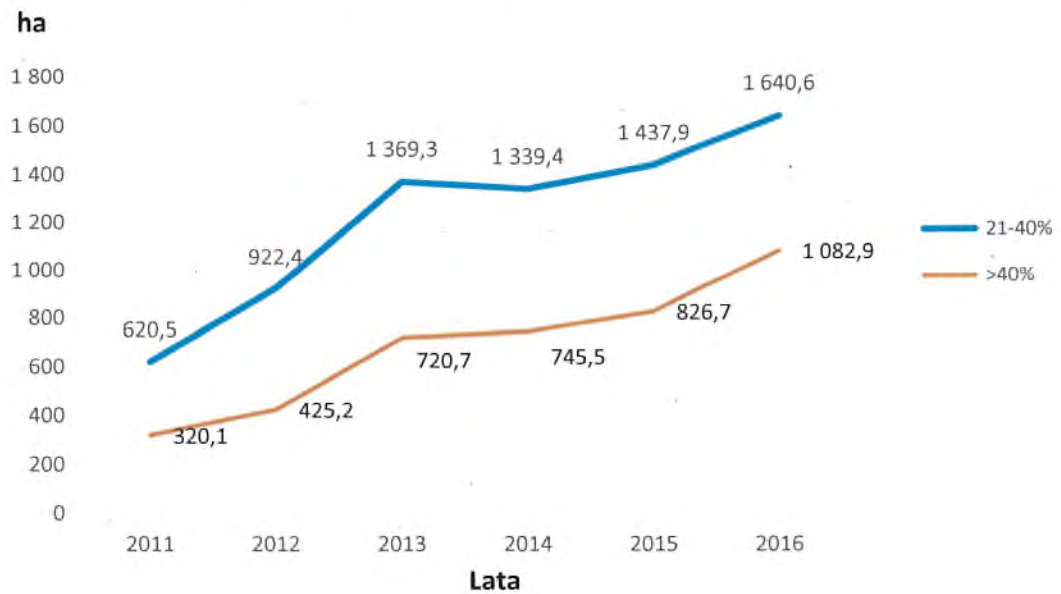
Skarb Państwa, wyniosła ponad 4 mln zł. Większość szkód koncentruje się w województwach mazowieckim, podlaskim, warmińsko-mazurskim i lubelskim. W województwach pomorskim oraz kujawsko-pomorskim szkody są niewielkie, lecz określone w projekcie okresy polowań dotyczą również tego obszaru, jednakże tylko w części położonej na wschód od Wisły. Uzasadnieniem powyższego jest fakt, iż dzikie zwierzęta nie znają granic administracyjnych wyznaczonych przez człowieka. Dużo skuteczniejszą barierą dla nich jest duża rzeka. Wzrost tych szkód zgodnie z poniższym wykresem dowodzi, że coraz większa część populacji bytuje w terenach otwartych, co jest ewidentnym przykładem na jej przegęszczenie i konieczność poszukiwania przez osobniki nowych miejsc żerowych.

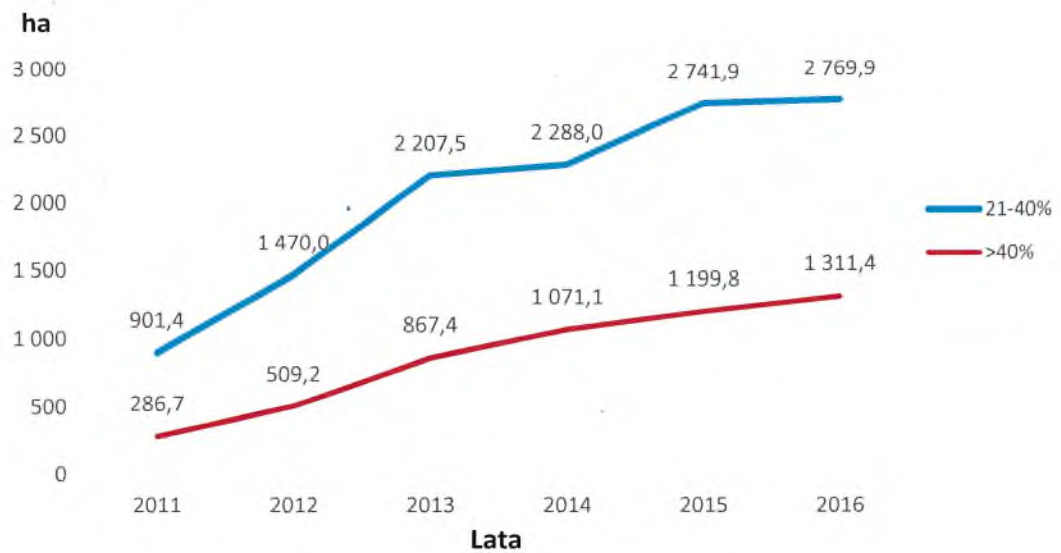
Skarb Państwa jest również coraz częściej pozywany przez rolników o wypłatę odszkodowań za szkody spowodowane w uprawach rolnych oraz lasach prywatnych. Sprawy te Skarb Państwa przegrywa. Należy się spodziewać, że przy niekorzystnej dla Skarbu Państwa linii orzecznictwa, tego typu pozwy tylko się nasilą.

Szkody od łosia w lasach stale rosną. Dotyczy to głównie upraw i młodników, w niewielkim zakresie również drzewostanów starszych klas wieku, co obrazują poniższe wykresy. Wzrost ten widoczny jest w obu przedziałach zniszczonej powierzchni, tj. między 21 do 40% oraz powyżej 40%, wykazywanych zgodnie z Instrukcją Ochrony Lasu.

Powierzchnia upraw uszkodzonych przez łosie w RDLP Białystok, Olsztyn, Lublin, Warszawa w latach 2011-2016

Powierzchnia młodników uszkodzonych przez łosie

Dzieje się tak mimo stosowania metod pośrednich w ochronie lasu, takich jak udostępnianie drzew zgryzowych na planowanych powierzchniach trzebieżowych w okresie jesienno-wiosennym w celu zwiększenia zasobności bazy żerowej w drzewostanach starszych.

Przy obecnych zagęszczeniach jedyną skuteczną metodą jest grodzenie upraw i młodników, lecz skutkuje to zwiększoną migracją. Brak odstrzału a tym samym zwiększone szkody wyrządzane przez łośie prowadzić będą do zubażania składu gatunkowego lasu na wskutek braku możliwości wyprowadzenia kolejnego pokolenia drzewostanu, co może niekorzystnie wpłynąć na klimat, powietrze, wodę, glebę, warunki życia i zdrowia człowieka oraz na równowagę przyrodniczą. Efektem tego może być również niewystarczająca podaż surowca drzewnego w przyszłości.

Wzrost tych szkód ma także wymiar finansowy, co prezentuje poniższy wykres.

Lasy Państwowe zwiększają wydatki na ochronę lasu przed zwierzyną, w tym przed łosiem.

Ad 3.

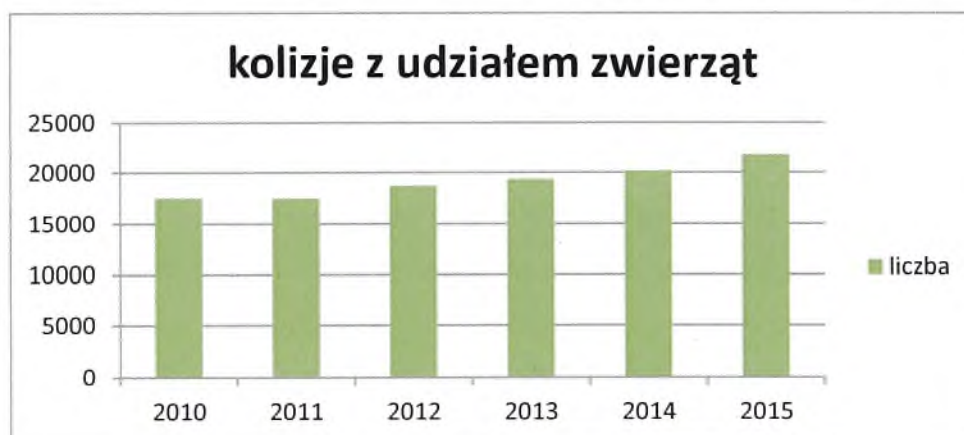
Wg raportów rocznych Komendy Głównej Policji ogólna liczba wypadków w Polsce spada, rośnie natomiast liczba wypadków z udziałem dzikich zwierząt (zdarzeń drogowych, których skutkiem jest śmierć jednego z uczestników lub obrażenia ciała powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni) i w konsekwencji ich udział w ogólnej liczbie wypadków.

Liczbę wypadków zakwalifikowanych jako „najechanie na zwierzę”, skutkujących śmiercią człowieka prezentuje poniższa tabela.

rok	wypadki ze skutkiem śmiertelnym
2010	11
2011	3
2012	5
2013	12
2014	8
2015	10
2016	14

Wg danych z Systemu Ewidencji Wypadków i Kolizji rośnie również liczba kolizji z udziałem zwierząt (zdarzeń drogowych, którego skutkiem są straty materialne - np. uszkodzenie pojazdu - lub też jeden z uczestników doznał obrażeń ciała powodujących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwające poniżej 7 dni).

Nie jest to statystyka pełna, ponieważ Policja nie jest wzywana, gdy uszkodzeniu, na wskutek zderzenia ze zwierzęciem, uległ tylko pojazd.

Zgodnie z zarządzeniem Nr 31 Komendanta Głównego Policji z dnia 22 października 2015 r. w sprawie metod i form prowadzenia przez Policję statystyki zdarzeń drogowych w karcie zdarzenia drogowego wypełnianej przez funkcjonariusza Policji odnotowuje się jedynie fakt najechania na zwierzę, bez określania jego gatunku.

Bazując na notatkach służbowych, protokołach ubytków zwierzyny, protokołów zdarzeń drogowych oraz innych dokumentów Lasy Państwowe podjęły próbę oszacowania liczby wypadków i kolizji z udziałem łośia w latach 2010-2014 i tak: w 2010 r. w regionalnych dyrekcjach Lasów Państwowych na wschód od Wisły (bez RDLP Krosno) było 76 takich zdarzeń, a w 2015 r. już 375. Statystyka ta również jest niepełna, lecz wskazuje na rosnącą skalę problemu.

Wiarygodne dane dotyczące śmiertelności poszczególnych gatunków zwierząt, ale tylko w zakresie dróg krajowych, posiada Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad. I tak w latach 2014-2016 (stan na 26 października 2016 r.) na drogach zarządzanych przez GDDKiA zginęło 459 łośi, z czego ponad 93% na drogach niegrodzonych.

Należy zauważyć, że udział łośia w ogólnej liczbie zdarzeń komunikacyjnych ze zwierzętami nie jest wysoki, co wynika również z odpowiednio mniejszej liczebności tego gatunku w stosunku do innych jeleniowatych lub dzików, lecz z uwagi na jego rozmiary i fizjonomię zderzenie z nim ma najczęściej tragiczny skutek. Jednym przykładem może być trwające postępowanie w warszawskim Sądzie Okręgowym przeciwko Skarbowi Państwa z powództwa osoby, która w wyniku zderzenia z łośiem doznała urazu wielonarządowego

z uszkodzeniem kręgosłupa i rdzenia kręgowego, skutkującego niedowładem czterokończynowym. Powód domaga się wysokiego odszkodowania, dostosowania domu do funkcjonowania osób niepełnosprawnych i dożywotniej renty dowodząc, że wypadek miał miejsce ze względu na przemieszczanie się łośi, spowodowane wzrostem liczebności populacji po wprowadzeniu moratorium w 2001 r. i beczynnością organów państwa w sytuacji, gdy populacja się odbudowała. Sąd ten wydał postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia procesowego, uznając roszczenia powoda za prawdopodobnie słuszne.

Ad. 4

CWD jest chorobą z grupy pasażowalnych encefalopatii gąbczastych, czyli chorób prionowych układu nerwowego ludzi i zwierząt. CWD atakuje zwierzęta z rodziny jeleniowatych. Większość przypadków CWD występuje u dorosłych zwierząt; Najmłodsze zwierzę z rozpoznaną CWD miało 17 miesięcy. Choroba jest postępująca i zawsze śmiertelna. Pierwszymi oznakami są trudności w ruchu. Najbardziej oczywistym i konsekwentnym objawem klinicznym CWD jest utrata wagi w czasie. W większości przypadków zachodzą również zmiany behawioralne, takie jak zmniejszone interakcje z innymi zwierzętami, bezsenność, opuszczenie głowy, wstrząsy, powtarzające się chodzenie w ustalonych wzorach i nerwowość. Zaobserwowano również nadmierną śliniankę i zmielenie zębów. Większość osobników jeleniowatych wykazuje zwiększone pragnienie i oddawanie moczu.

5 kwietnia 2016 r. Norwegia notyfikowała Komisji Europejskiej i państwom członkowskim wykrycie przypadku CWD u dzikiego renifera w Norwegii. To pierwszy przypadek CWD, który został wykryty w Europie. Ten przypadek jest również pierwszym przypadkiem na świecie wykrycia CWD u renifera, dotychczas choroba ta była stwierdzana u mulaków, jeleni wirgińskich, łośi z Rocky Mountain i łośia Shiras.

25 maja 2016 r. Norwegia notyfikowała KE i państwom członkowskim drugi przypadek CWD, który wystąpił u dzikiego łośia.

W związku z powyższym Komisja Europejska zleciła Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) sporządzenie opinii naukowej dotyczącej tej choroby, uwzględniając kwestie nadzoru nad nią wraz z określeniem prevalencji CWD w Norwegii, Szwecji, Finlandii, Islandii, Estonii, Łotwie i Polsce. Przedmiotowa opinia została wydana 2 grudnia 2016 r. Bazując na zaleceniach EFSA rozporządzeniem Komisji zostanie zmienione rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr (WE) 999/2001, wprowadzając program nadzoru nad CWD, który ma być realizowany w powyższych krajach oraz na Litwie

w terminie od 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. i ma obejmować 7 gatunków dzikich, na wpół-udomowionych oraz hodowlanych jeleniowatych:

- renifer tundrowy (*Rangifer tarandus tarandus*),
- renifer fiński (*Rangifer tarandus fennicus*),
- łoś europejski (euroazjatycki) (*Alces alces alces*),
- sarna europejska (*Capreolus capreolus*),
- jelen w irginijski (*Odocoileus virginianus*),
- jelen szlachetny (*Cervus elaphus*),
- daniel zwyczajny (*Dama dama*).

Zaproponowany system nadzoru nad CWD dla ww. krajów opiera się na doświadczeniach nadzoru nad CWD prowadzonego w Ameryce Północnej oraz na znajomości różnych struktur i systemów zarządzania populacjami jeleniowatych w niektórych z tych krajów, zwłaszcza w Norwegii i Szwecji. Celem proponowanego systemu nadzoru jest wykrycie choroby w krajach, gdzie nie wykryto jeszcze do tej pory CWD. Zaproponowano dwustopniowy program nadzoru, który oparty będzie na zastosowaniu losowego pobierania próbek na pierwszym etapie (dla dzikich/wpół udomowionych jeleniowatych podstawowe jednostki próbkobrania będą odpowiadać geograficznym rejonom z populacjami jeleniowatych, dla jeleniowatych hodowlanych zaś będą to gospodarstwa). Na drugim etapie zaś próbkobranie będzie przeprowadzane na terenach podstawowych jednostek próbkobrania wśród zwierząt z ww. gatunków, które należą do grupy zwierząt wysokiego ryzyka (zwierząt padłych, upolowanych, ubitych i nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, zabitych na drogach lub zabitych przez drapieżniki, zabitych z powodu choroby lub złej kondycji i które nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi).

Ponieważ stwierdzono, że najbardziej prawdopodobną drogą wprowadzenia CWD do UE jest przemieszczanie żywych jeleniowatych, istnieje wysokie ryzyko wprowadzenia CWD do UE. Podejrzewa się nawet, że choroba jest już w UE obecna.

Zniesienie moratorium pozwoli na sprawną realizację programu nadzoru. Z każdej pozyskanej przez myśliwego sztuki można będzie pobrać próbkę, w celu jej zbadania pod kątem CWD. Będzie to rozwiązanie skuteczniejsze, aniżeli np. odstrzał z art. 44 ustawy - Prawo łowieckie, gdyż zapewni właściwą ilość materiału i jego geograficzną równomierność.

Mając na względzie zdrowie i życie człowieka, szacunek dla trudu rolnika i leśnika, konieczność zapobiegania CWD oraz minimalizowanie niepotrzebnych wydatków ze środków budżetowych wskazane jest wznowienie racjonalnej gospodarki łowieckiej tym gatunkiem na wskazanych obszarach. Minister Środowiska musi ważyć racje. Z jednej strony mieć na uwadze dobro populacji łosia, a z drugiej wpływ nadmiernej populacji na rozwój gospodarczy kraju. Proponowane rozwiązania oraz obowiązujące prawo łowieckie, rozumiane jako całość przepisów dotyczących łowiectwa, również wewnątrzorganizacyjnych Polskiego Związku Łowieckiego, któremu ustawodawca powierzył prowadzenie gospodarki łowieckiej w imieniu Państwa, gwarantują trwałość istnienia tego gatunku w Polsce. Podstawowe mechanizmy zapobiegające nadmiernej eksploatacji populacji łosia to obowiązek corocznego planowania pozyskania w oparciu o przeprowadzoną inwentaryzację. Roczny plan łowiecki jest zatwierdzany przez nadleśniczego Państwowego Gospodarstwa Leśnego „Lasy Państwowe”. Ponadto pozyskanie wynikające z tych planów musi gwarantować osiągnięcie docelowych zagęszczeń określonych w wieloletnich łowieckich planach hodowlanych. Zgodnie z uchwałą Naczelnej Rady Łowieckiej nr 57/2005 z dnia 22 lutego 2005 r. ustanawiającej „Zasady selekcji osobniczej i populacyjnej zwierząt łownych” zagęszczenie pozwalające na prowadzenie właściwej gospodarki łosiem przyjmuje się zagęszczenie wynoszące ok. 5 osobników na 1000 ha powierzchni leśnej i bagiennej rejonu hodowlanego. Oznacza to, że gospodarowanie łosiem na obszarach z niższym zagęszczeniem nie jest możliwe i projekty rocznych planów łowieckich, które by je dopuszczały, nie będą zatwierdzone przez nadleśniczego.

Powyższe przesłanki są wystarczającą podstawą do przywrócenia łowieckiego użytkowania populacji łosia w ramach wytycznych zawartych w wieloletnich łowieckich planach hodowlanych oraz w ilościach przewidzianych w rocznych planach łowieckich. Wprowadzona rejonizacja pozyskania pokrywa się z obszarami zasiedlonymi przez łosie w ilościach równych lub większych niż 5 osobników na 1000 ha gruntów leśnych i bagiennych w granicach województw: pomorskiego, kujawsko-pomorskiego i mazowieckiego - na terenach położonych na wschód od linii rzeki Wisły oraz warmińsko-mazurskiego, podlaskiego i lubelskiego.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu

funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.), w celu udostępnienia go wszystkim zainteresowanym podmiotom.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz dokonania uzgodnienia z właściwymi organami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Dyrektor
Departamentu Leśnictwa
Jacek Krzawczyk